

HZ. PEYGAMBER'İN KADINA BAKIŞI

- ❁ *“Kadınlara en iyi bir tarzda davranıp muâmelede bulununuz; çünkü onlar size sığınmış, himâye ve muhâfazanız altına girmiş kimselerdir; kendi kendileri için hiçbir (yeterliğe) sahip değildirler ve sizler onları Allah'ın bir emâneti olarak (yanınıza) almış bulunuyorsunuz. Onlara 'Allah'ın adıyla' helâlinden yaklaşın. Kadınlar husûsunda Allah'tan korkup çekinin ve onlara karşı en iyi bir tarzda davranıp muâmele edin! Dikkat edin! Tebliğ ettim mi?... Ey Allah'ım, sen şâhit ol!”²*
- ❁ *“Dünyâ ve dünyânın bütün nimetleri değerlidir. Ancak onun nimetleri içinde en değerlisi, sâliha kadınlardır.”³*
- ❁ *“Siz iffetli (namuslu) olunuz ki, hanımlarınız da iffetli olsunlar.”⁴ (Taberani)*
- ❁ *“Siz kadınların evinizde ev işlerini yaparken çektiğiniz sıkıntı, inşallah Allah yolunda savaşanların sevâbına denk sayılır.”⁵ (Ebû Ya'la)*
- ❁ *“Allah kadınlarınız hakkında hayırlı olmanızı tavsiye eder. Çünkü onlar, anneleriniz, kızlarınız, teyzelerinizdir.”⁶ (Taberani)*

2 Vedâ Hutbesi

3 [Tolstoy'un derlediği hadislerden, Müslim, Radâ' 64, (1467); Nesai, Nikâh 15, (6,69)]

(Tolstoy, Ünlü Rus Yazarın İslâm Peygamberi İle İlgili Kayıp Risâlesi Hz. Muhammed, (Ruşçadan Azericeye çeviren: Prof.Dr. Telman Hurşidoğlu Aliyev, Vakıf Tehmezoğlu Halilov, Azericeden Türkçeye çeviren: Arif Aslan), Karakutu Yayınları, İstanbul, 2005, s. 34)

4 Mehmet Dikmen, Peygamberimizden 365 Hadis-i Şerif, Sevgi Yayınları, İstanbul, 2002, s. 19

5 Mehmet Dikmen, Peygamberimizden 365 Hadis-i Şerif, Sevgi Yayınları, İstanbul, 2002, s. 19

6 Mehmet Dikmen, Peygamberimizden 365 Hadis-i Şerif, Sevgi Yayınları, İstanbul, 2002, s. 58

❁ “Erkek hanımına, hanım da beyine sevgiyle baktıklarında, Cenâb-ı Hak da onlara rahmetle bakar. Şâyet erkek, hanımının ellerini ellerine alırsa, her ikisinin de günahları parmaklarının arasından dökülür gider.”⁷ (Câmiüssagîr)

❁ “Bâkire kız, izni alınmadan evlendirilemez; dul kadının da açıkça onayı alınmadan nikâhlanamaz. Kızın izni sükût etmesidir.”

“Kadın şu dört özelliğinden biri için nikâhlanır: Malı için, soyu sopu için, güzelliği için, dindarlığı için... Ey mümin! Sen dindar olanı seç. (Aksi hâlde) sıkıntıya düşersin.”

“Sizden birinizin hanımı mescide gitmeye izin istediğinde, ona engel olmasın.”

“Ya Resûlallah, erkekler cihada gidince, cemaat olunca ve cenâzelerde bulununca sevap kazanıyorlar. Biz ise evde oturup onların ihtiyaçlarını görüyor, çocuklarını taşıyıp koruyup, yetiştiriyoruz... Biz onların sevaplarına ortak olur muyuz?..” “Dini için bu kadından daha güzel bir soru soran bir kadın işittiniz mi?” Ashab: “İşitmedik...” “Ey Esmâ! Dön git de, arkandaki hanımlar topluluğuna şu haberi ver: Sizden birinizin kocasına güzel itaat etmesi, onun rızâsını gözetmesi ve onun isteklerine uyması, bütün bu erkekler için saydığın faziletlere denktir.”⁸

❁ “Sizin sürdüğünüz şu dünyâ hayatından (iki şey) bana hoş göründü: Kadınlar ve güzel koku; bununla beraber namaz kılmak gözümün nûrudur (gönlümün sevincidir)”.

On dan sâdır olan bu söz, İslâm peygamberinin şahsiyeti bakımından dikkat çekicidir. Bu hadis bir taraftan insanın elde ettiği bütün nimetlerde bir denge tesis etmek sûretiyle hem ruhu ve hem de bedeni hedef almakla beraber, diğer taraftan bize ve kendisine tâbî olup onun yoluna düşen müminlere Muhammed’in

7 Mehmet Dikmen, Peygamberimizden 365 Hadis-i Şerif, Sevgi Yayınları, İstanbul, 2002, s. 58

8 Ahmed Cevdet Paşa, Muallim Mâhir İz, Peygamber Efendimiz (sas), (Neşre hazırlayan: M. Ertuğrul Düzdağ), Hediye Kitaplar, İstanbul, 2006, s. 354-355

(s.a.s.), vasat bir insanın yaşaması lâzım gelen hayata dâir geçerli bir örnek verme düşünce ve endişesini taşımakta olduğunu da ispat eder. Öyle anlaşılıyor ki herhangi bir Allah resûlü, insan denen yaratığın, vasat bir kimse için aslâ geçerli örnek teşkil etmeyecek olan tamâmen zühd ve takvâya dönük insanüstü bir hayat sürmesi lâzım geldiği görüşünü hiçbir zaman savunmamıştır; bu sebeptendir ki Resûlullah Muhammed (s.a.s.): *“Düşmanınıza karşı muhabbet besleyiniz”* diyerek kestirip atmamakta ve fakat *“(Düşmanınıza), onun size vermiş olduğu zarar kadar (daha fazla değil) bir zarar verebilirsiniz; fakat (böyle yapmayıp da) şâyet affedecek olursanız, bunun mükâfatını Allah size verecektir”* demektedir.

Bu prensip, bu tâlimat, Kur’ân-ı Kerim’de birçok defalar tekrar edilmiş bulunmaktadır. Diğer bir deyişle Resûlullah Muhammed (s.a.s.), doğruluk içinde yürüyen vasat bir insana, hem sosyal ve hem de rûhî-mânevî alanlarda olmak üzere, gerekli *“asgarî davranış”* yolunu göstermekte ve fakat ferdin bu gerekli *“asgarî davranış”* hudûdunu, iyiye ve güzele doğru aşıp yükselmesi yönünde gayret sarf etmesini, pek tabiidir ki şâyet mümkün ise ve arzulu ise tamâmen o ferdin seçimine bırakmaktadır.

Muhammed (s.a.s.) bütün hayatı boyunca bizzat kendisi, bu gerçeğin bir ideal örneği olarak bulunmak, öğrettiği ve başkalarını da yaşamaya sevk ettiği şeylere dâir geçerli, yani normal hayatta vasat bir insan tarafından dahi yaşanabilmesi mümkün bir “örnek” ortaya koymak gâyesi peşindeydi. O’nun her bir hareketi ve tavrı, her bir sözü, İslâm toplumuna dâhil bütün herkes için bir hukuk kâidesi olması dolayısıyla Resûlullah, bu dünyâda Allah’a ve ibâdetlere yönelik daha ileri bir ideali yaşamaya, gerçekte kendisi şahsen pek arzulu olmasına rağmen, bizzat ve fiilen yapıp yaşadığından daha fazlasına kendini zorlayıp sevk edemezdi. Nitekim Kur’ân-ı Kerim’de bu konuda kesin ve açık bir âyet vardır:

“Allah’ın Resûlünde sizler için gerçekten de (tâkip edilmeye değer) ne güzel bir örnek vardır.” (Ahzab Sûresi, 21)

Bu ilâhî emir, istisnâsız bütün Müslümanlara hitâp etmektedir; şâyet Muhammed (s.a.s.) insanın dünyâ hayatını, zevklerini tamâmen reddeden, bunlardan uzak bir melek hayatı sürmek isteseydi, onun sürdüğü bu hayat, insanlar için ölü doğmuş bir norm olarak kalırdı.⁹

- ❁ *“Onda sükûn bulup durulmanız için, kendi nefislerinizden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet kılması da, O’nun âyetlerindedir. Hiç şüphe yok, bunda, düşünebilmekte olan bir kavim için gerçekten âyetler vardır.” (Kur’an, Rum, 21)*

Fitratını (yaratılış özelliği ve gâyesini) koruyan insan için, Allah’a şükürle birleştirildiğinde, doğal zevkler bile ibâdete dönüşür. Bu nedenle Peygamber (s.a.s.) şahsiyle ilgili olarak, duyulara hitâp eden hazları ve namazın verdiği hazzı aynı çerçevede ele almıştır: *“Bana güzel koku ve kadınlar sevdirdi. Namaz ise gözümün nûrudur.”¹⁰*

- ❁ Hz. Mevlâna buyuruyor: *“Kadınlara muhabbet etmeyen ve mağlûp olmayanlar, akılsız câhillerdir. Muhabbet eden ve mağlûp olan ise âkillerdir. Onun için hayvan, dışisine muhabbet etmez ve mağlûp olmaz. Bu, insana verilmiş bir haslettir.”*

Resûlullah Efendimize bir gün zevcelerinden birinin canı sıkılarak onu mübârek göğüslerinden itmiş. Vâlidesi de orada imiş. Canı sıkılarak kızını azarlayınca, Efendimiz *“Bırak, bırak... Onlar bundan fazlasını yaparlar da ben yine hoş görürüm. Sizin içinde hayırlı olanınız, ehline hayırlı olandır”* buyurmuşlar.

Bir gün de Hz. Ömer’in, zevcesine canı sıkılmış, bağıırıp çağırıyormuş. Zevcesi, *“Kuzum sana da ne oluyor? Resûlullah, zevcele-*

9 Muhammed Hamidullah, İslâm Peygamberi, Cilt 2, (çeviren: Salih Tuğ), Yeni Şafak Gazetesi, İstanbul, 2006, s. 663-665

10 Martin Lings, Hz. Muhammed’in Hayatı, (çeviren: Nazife Şişman), İnsan Yayınları, İstanbul, 2001, s. 176

rinden ne ağır muâmeleler görüyor da yine tahammül ediyor” deyince Hz. Ömer, Resûlullâh’ın zevcâtından olan kızı Hafsa’yı düşünerek “Eyvah, o da böyle yapıyorsa yazık ona...” demiş ve sonradan kızına “Sakin sen Ayşe’ye bakıp onun yaptıklarını Resûlullâh’a yapmaya kalkışma. Çünkü o hepinizden makbûldür” demiş.

Evet, zâhir cihetiyle erkek kadına gâliptir. Fakat mânâ cihetiyle kadın erkeğe gâliptir. Kadına hürmet, onun mantosunu tutmak, arkasından yürümek demek değildir. Kadına hürmet, ona her zaman için incelikle muâmeledir.

Ârif kişinin kadına hürmeti, Allah’a muhabbetidir. Çünkü onda Hakk’ın pertevini, nûrunu görür. Kur’ân-ı Kerim’de de “Biz her şeyi tek bir nefisten halk ettik ve eşini de ondan halk eyledik” (A’râf Sûresi, 189) buyrulur. Eğer erkek kadınla sâkin olmasaydı, yalnız ilâhî tecelliyâta dalıp, ondan başka hiçbir şeyle sâkin olmazdı. Cenâb-ı Hak “Ey mutmainne olan nefis, sen Rabbine, o senden sen ondan râzı olduğun hâlde dön” (Fecr Sûresi, 27-28) diyerek müennes (dişi) olan nefse hitâp ediyor.

Her şeyin olduğu gibi nefsin hakikati de Allah’tır. Ondaki nefislik, kötü ahlâktır. Bunlardan sıyrılınca, ruh, eziyet etmiş olduğu bu nefse acır ve ettiklerine üzülür. Hâsılı insan, kâmil olursa, elbette dışısına hürmet eder. Ama câhil olursa onun hâkimi ve gâlibi olur. Kadın, esas itibariyle erkeğin yoldaşı, hâlâdaşı, sırdaşı, kendidir.

Hz. Âdem tecellî nûrunda mahv olup eriyince, ceberut ve lâhûtun ziyâsı da eklendi ve böylece kendisinden Havva zuhûra geldi ve Âdem, onu karşısında görmekte teselli buldu. Çünkü bu âlemde başka türlü oyalanamazdı.

Nasıl ki rûh-i mücerret de kalbe gelip onunla izdivaç edip nefis doğdu ve ruh da nefse tâbî oldu.

Resûlullah Efendimiz, kendisine vahdet galebe ettiği zaman Hz. Ayşe’ye “Benimle konuş ya Hümeyrâ! Kesrete geleyim, seninle sükûn bulayım” buyururdu.

Görünüşte, su ateşe gâliptir, onu söndürür. Fakat araya bir hicap koy... Meselâ ateşin üstüne suyu bir çömlek içinde koy da bak, o vakit hangisinin gâlip olduğu meydana çıkar. Bu hâlde ateş suyu kaynattıktan başka, mâyi iken buhara çevirir. İşte erkeğin gâlibiyeti de zâhir cihettedir. Mânâda gâlip olan ise kadındır.¹¹

- ❖ Kadınlık ne büyük bir mazhariyete nâil olmuştur. Kadınlık, aşka mazhar olmuştur. Erkek ona niçin meclûp oluyor? Çünkü mazhar-ı aşktır.¹²
- ❖ Aşk evvela kadından zuhûr etmiştir. Aşk, Allah'ın sıfatıdır. Hz. Âdem, aşkın zuhûrunu Havva'dan gördüğü için ona âşık oldu. Resûlullah Efendimiz de onun için "*Bana kadın sevdirdi*" buyururlar.¹³
- ❖ Yaradılıştaki kadın erkeğin bir parçasıdır ve hakikat itibarıyla erkeğin aynıdır. Binâenaleyh küllün cüz'e, bütünü'nün parçaya muhabbeti, diğer eşyâya muhabbetinden fazladır. Bu yüzden Hz. Muhammed'in kadına muhabbeti, güyâ kendi cüz'üne, belki ay-nına muhabbeti gibidir ve küllî aklın, küllî tabiata ve küllî nefse iştiyâkı gibidir.

Enbiyâ ve evliyâ da Hakk'ı mezâhir yani görünüşler hasebiyle müşâhede ederler. Ve her ne kadar güzele nazar etseler, onların vücutları aynasında Hakk'ın tecellisini ve güzelliğini görürler. İbnü'l-Fâriz Hazretleri'nin buyurduğu gibi, her güzelin güzelliği, o hazretin cemâlinden ödünç alınmıştır. İş böyle olunca, ârifi billah olanlar, Hakk'ın mutlak cemâlini, mukayyet cemâlde görürler ve onu Hakk'ın pertevinin tecellî nûru bulurlar. Nasıl ki Mevlâna Hazretleri bu mertebeyi Mesnevi'de şöyle beyan buyurur: "*Âkil kimse üzerine kadınlar gâlip gelir. Câhiller ise kadınlar üzerine gâlip gelir.*" Yine "*O, Hakk'ın pertavidir, hâlıktır güyâ, mahlûk değildir*" diyerek bir başka yerde de "*Hak, güyâ bu ince perdeden görünür*" buyurur.

11 Ken'an Rifâi, Sohbetler, Kubbealtı Neşriyatı, İstanbul, 2000, s. 179-181

12 Ken'an Rifâi, Sohbetler, Kubbealtı Neşriyatı, İstanbul, 2000, s. 13

13 Ken'an Rifâi, Sohbetler, Kubbealtı Neşriyatı, İstanbul, 2000, s. 322

Gene Muhiddin Arabî Hazretleri “O kimse ki sevgilinin hakikatine ve nurlarına âşinâlığı, bilgisi ve mârifeti olarak kadına muhabbet eylese o kimse Allah’a muhabbet eylemiştir. Fakat o kimse kadına tabî şehveti yüzünden muhabbet etse, o kadın bu muhabbete kuru ve ruhsuz bir sûret olur. O sûrette hakikî ruh meşhut ve mâlûm değildir” demektedir.¹⁴

- ☞ Dinler ve şerâitler kadehler gibidirler. Din ve Tanrı’yı bilmek, kâselere, testilere, küplere, ibriklere, şişelere ve kadehlere konulabilen sular ve içkilerdir. Fakat içki, şarap, kabın kendisi değildir. Suya yabancı olan ve testiye tapan kimseler, bu bilinen testiye görmezler ve suyu kabûl etmezler. Böyle bir kimsenin suya âşinâlığı yoktur. Şekle tapan ve mukallittir. Şaraba tapan ve suyu tanıyan kimse, içinde şarap ve su bulunan her kadehi can ve gönülden kabûl eder ve kadehin önünde, “Meleklerin hepsi ona secde ettiler” (Hicr Sûresi, 30/30) buyurulduğu gibi secdeye gelir. Tanrı’nın bundan maksadı kadeh değil, şaraptır ve onun zevki efsânenen değil, hâldendir.

Bunun gibi, Mustafa (s.a.s.) Ayşe’nin (Tanrı ondan razı olsun) ayaklarını öper, yüzüne sürerdi. Ayşe, bunu gördü ve hayret etti. Peygamber birkaç gün onun yüzüne bakmadı. Ayşe bunun derdiyle şikâyet ederek ağladı. Peygamber’e “Ayşe’nin gönlünü al” diye emir geldi. Peygamber, Ayşe’den özür dilemeğe gelerek onun elini ve ayağını öptü ve “Ey Ayşe! Senin elini ve ayağını, senin sûretine olan sevgimden öptüğümü zannetme. Ben Tanrı’ya olan sevgim için öpüyorum. Senin yüzünde dostumun yüzünü görüyorum. Ve senin gece gibi olan gökselliğinin karanlığında Tanrı’nın sabahının parlak nûrunu görüyorum. Secdeyi, Kadîm olan Tanrı’ya ediyorum, senin sonradan vücûda gelen (hadis) birkaç günlük vücûduna değil. Bundan sonra kendini değil, Tanrı’yı görmem lâzımdır” dedi.¹⁵

14 Ken’an Rifâî, Sohbetler, Kubbealtı Neşriyatı, İstanbul, 2000, s. 481-482

15 Sultan Veled, Maarif, (çeviren: Meliha Ülker Anbarcıoğlu), Konya ve Mülhakata Eski Eserleri Sevenler Derneği, Konya, 2002, s. 16

HAZRETİ ÂMİNE

⊞ Hz. Âmine'nin âilesi Hz. Berre ve Hz. Veheb her an Allah'ı konuşurlardı. Devamlı sûrette insanlara hizmet etmek isterler, devamlı sûrette infâk ederlerdi. Nerede kimin ne derdi varsa, mutlaka Hz. Berre ve Hz. Veheb'in himâyesini görürdü. Yıllarca çocuk bekledikten sonra bir gün Hz. Berre müjdeledi, hâmileyim, dedi. Hz. Berre'nin hâmile olması ile büsbütün coştular. Hâmilelik sona doğru yaklaşırken Hz. Berre'yi bir hüüzün kapladı. Hz. Veheb, *"Hasta mısın, bir derdin mi var?"* diye sorduğunda *"İçime bir sıkıntı düştü, ya kız doğurursam"* diye cevap verdi.

O zamanki Arabistan'da doğacak çocuk mutlaka erkek bekleniyor, kız çocuk sanki bir süprüntü gibi değerlendiriliyordu. Hz. Veheb *"Bunca sohbetimize, bunca gönüldaşlığımıza, ben bu sözü aykırı buldum. Kız erkek benim için fark eder mi? İki de Allah'ın emânetidir. Bende bir fark olmayacağına dâir Allah'a söz veriyorum"* dedi.

Hz. Âmine doğduğu zaman, kendisine soluk bir sesle *"Kızınız oldu"* dediklerinde, Hz. Veheb *"Hemen kazanlar kurulsun, bütün Arabistan'a ziyâfet veriyorum"* dedi. Çocuğu aldı, Abdulmuttalip Hazretlerine götürdü, *"Ey dostum, bunun ismini sen koy"* dedi. Kızı ile iftihar etmek, ziyâfetler vermek o zamanki Arap ananelerine göre çok ters bir şeydi. Hz. Abdülmuttalib *"Bunun adı Âmine'dir"* dedi ve sonra *"Ey kavmim, ey Mekkeliler, ben Veheb kadar haysiyetli bir adam daha görmedim. Kız çocuğunun doğumuna ziyâfet verdi. Bu bir reformdur. Bu çağ atlamaktır"* dedi.¹⁶

16 Haluk Nurbaki, Nurdan Anneler, Damla Yayinevi, İstanbul, 2005, s. 61-62

❁ Veheb'in kızı Âmine'nin rahmi, kuşkusuz tüm rahimler içinde en şerefliyi. (Allah'ın peygamberine âit) şerefli ceninin yerleştiği rahimdi. Bu tohum, erkeklerin sûlbünde kuşaktan kuşağa taşındı, tâ ki Allah, ilâhî bilgisinde bu tohumun, büyüklüğü ve güzelliği ile çağdaşlarından çok üstün olan ve gözlerinde peygamberlik nûru parlayan, Kureyşli Abdülmuttalib'in genç oğlu Abdullah'a iletilmesini irâde edene kadar... Abdullah ki o, babasının kurban etmek üzere söz verdiği ancak fidye karşılığı kurtulan ve Arapların tanıdığı, bildiği en değerli insandı.

Bu olay, ilâhî seçimin gerçekleşmesi ve insanlık târihinde sıkı bir şekilde kökleşmesi ve Allah'ın mutlak irâdesine şâhit olunması için gerçekleşmiştir. Onun sözlerinde hiç değişme olmaz ve irâdesinin gerçekleşmesine engel olacak hiçbir şey yoktur.

“Gerçekten Allah, Âdem'i, Nuh'u ve İbrâhim âilesiyle İmran hanedânını süzüp âlemler üzerine seçti. Birbirinden gelen bir zürriyet olarak; Allah iştir, bilendir.” (Âl-i İmran Sûresi, 33-34)

Abdullah, kurban edilmekten develerin kurban edilmesiyle kurtulduğu ve yüzündeki nûrun arttığı zaman babası Abdülmuttalib ile dışarı çıktı. Benî Asad kabilesinden bir kadın onunla Kâbe'nin yakınında karşılaştı ve peygamberlik nûru ile parlayan yüzüne bakarak dedi ki: *“Eğer benimle şimdi karı-koca gibi yaşamaya başlarsan, fidyen için kurban edilen develerin aynını sana veririm.”* Ancak Abdullah, *“Şeriata aykırı bir şey yapmaktansa ölmek daha iyidir ve asil bir erkek dinini ve şerefini muhâfaza eder”* diye cevap verdi.

Abdülmuttalib, sonunda Zühre kabilesinden Veheb'in kızı Âmine'yi, oğlu Abdullah'a eş olarak seçti. Âmine, Kureyşli kadınlar içinde en iyi soy ve statüye sahip olanıydı.

Tibe kabilesinden Fatma isimli bir falcı Abdullah'ı gördü. Arap kadınları içinde en güzel ve en iffetli kadınlardan biri olan bu kadın da Abdullah'ın yüzünde peygamberlik nûrunu gördü ve ona evlenme teklif etti. Ancak Abdullah bu teklifi reddetti.

Bir peygamberin Hz. İsmail'in soyundan geleceği haberleri tüm yarımadada yaşayan Araplar arasında yayılıyordu. Bu haber, kitap ehli insanların hikâye ettiklerine, Tevrat'da açıkça ya da imâ yoluyla anlatılanlara, falcıların ya da astrologların söylediklerine dayanıyordu.

Âmine'nin rahmi kısa zamanda Peygamber'in asil ceninine gebe kaldı. Hâmileliğin başlangıcından birkaç ay sonra Abdullah Suriye'ye bir yolculuğa çıktı. Dönerken hastalandı ve Yesrib'de Benî Neccar kabilesinden olan dayılarında kaldı. Ancak orada bu hastalıktan vefât etti. Dul kalan Hz. Âmine, kendisiyle evlendikten sonra ancak birkaç ay beraber kalabilmişti. Kocasının ölümüne çok üzüldü ve çok ağladı.

Ayrılık çok acıydı, ancak bundan daha acı olan, rahmindeki ceninin hareketiydi; çünkü o, daha dünyâya gelmeden yetim kalmıştı. Psikolojik acısının sebebi buydu. Ancak bir tesellisi vardı: O da kendisiydi. O, güçlü ve sebatkârdı. Abdulmuttalib ile de teselli buluyordu. Abdulmuttalib ona bakıyor ve şefkat gösteriyordu. Onu, kendi özel ihtiyaçları dışında bir saniye bile yalnız bırakmıyordu.

Fakat en büyük tesellisi bebeğiydi. Fiziksel ya da psikolojik hiçbir güçlük ya da rahatsızlık yaşamıyordu, aksine çok rahat ve huzurluydu. İnsanların maddeci düşüncelerine sahip olmadığı için kendini farklı bir insan gibi hissediyordu. Sanki havada uçan bir ruh gibiydi.

Uykusunda bir erkek ona gelerek *"Sen bu ümmetin peygamberi ve önderine hâmilesin"* dedi. Aynı erkek, doğumdan önce tekrar geldi ve Hz. Âmine'ye dedi ki: *"Onu doğurduktan sonra de ki: 'Allah'tan onu bütün hasetçilerin şerrinden korumasını diliyorum.' Sonra ona Muhammed ismini ver."*

Böylece Hz. Âmine rüyâlar görmeye devam etti. Çok kere bu rüyâlar ona mutlu haberler getirdi, onu güçlendirdi, ona sabırlı olması için cesâret verdi, onu teselli etti.

